

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11	1. Juni 1906.	55. Aargang

Tale af Apostel Charles W. Penrose,

holdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City, den 7. Oktober 1905.

(Fortsat fra Side 149.)

Jeg vil nu læse det 2. Vers af 65. Kapitel: „Guds Riges Nøgler ere anbetroede Menneskene paa Jorden, og derefter skal Evangeliet udgaa indtil Jordens Ender, ligesom Stenen, der blev afhuggen af Bjærget uden Hænder, skal fremrulle, indtil den har opfyldt hele Jorden." Saa vil jeg læse fra det 43. Kapitel, 3-7. Vers: „Og dette skulle I vide med Vished, at der er ingen anden beskikket eder til at annamme Befalinger og Aabenbaringer, førend han bliver borttagen, dersom han forbliver i mig. Men sandelig, sandelig siger jeg eder, at ingen anden skal beskikkes til denne Begavelse, uden ved ham; thi dersom den bliver tagen fra ham, skal han ikke have Magt til andet end at beskikke en anden i sit Sted; og dette skal være eder en Lov, at I ikke annamme som Aabenbaringer eller Befalinger Lærdomme af nogen, som skulde fremtræde for eder. Og dette giver jeg eder, paa det I ikke skulle blive bedragne, og at I kunne vide, de ikke ere af mig. Thi sandelig siger jeg eder, at den, der er beskikket af mig, skal komme ind ad Porten og blive ordineret, som jeg før har sagt eder, til at undervise i de Aabenbaringer, hvilke I have annammet og skulle annamme ved ham, hvem jeg har beskikket."

Her er igen, som I ville se, en Udvej for, at hvis Joseph ikke var trofast og sin Kaldelse værdig, en anden kunde blive beskikket i hans Sted. Men I maa lægge Mærke til, at der skulde ikke

nogen anden beskikkes i hans Sted, om han forblev trofast til Herren. Det var kun, dersom han forsyndede sig og blev sin Kaldelse uværdig, at han skulde have Magt til at beskikke en anden. Læg nøje Mærke dertil, og hold det i Erindring, saa at hvis nogen Dissenter kommer og fortæller, at en anden var beskikket af Profeten Joseph til at indtage hans Plads, han da med det samme erklærer, at Profeten Joseph ikke forblev trofast til Herren, at han forsyndede sig mod Gud, og at derfor en anden maatte beskikkes i hans Sted.

I en Aabenbaring given til Kirken den 11te September 1831, sagde Herren: „Jeg vil være naadig mod eder, thi jeg har givet eder Riget; og Nøglerne til Rigets Hemmeligheder skulle ikke fratages min Tjener Joseph Smith ved de af mig bestemte Midler, medens han lever, saafremt han adlyder mine Anordninger. (Pagtens Bog 64: 4—5.) Her er altsaa det Løfte givet Joseph Smith, at han skulde have disse Nøgler i Eje saalænge han levede, saafremt han efterkom Herrens Anordninger og Befalinger. Vort Vidnesbyrd er, at han var en Guds Profet i Liv og Død, og at han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod.

Herren lovede, at Rigets Nøgler ikke skulde tages fra ham, medens han levede, saafremt han efterkom Herrens Anordninger; derfor havde han Nøglerne, da han blev tagen bort, saaledes som det var lovet, og fremdeles holder dem. Jeg vil læse et Par Vers fra 112. Kapitel i Pagtens Bog. Herren siger der: „Nu siger jeg til dig, og hvad jeg siger til dig, det siger jeg til alle de Tolv: Staa op og ombind dine Lænder, optag dit Kors, følg mig, og fød mine Faar. Ophøj dig ikke selv; vær ikke ulydig mod min Tjener Joseph; thi sandelig siger jeg dig, jeg er med ham, og Nøglerne, som jeg har givet ham, og som rækker til dig, skulle ikke fratages ham, førend jeg kommer."

Her er Herrens Løfte ikke alene til Profeten Joseph Smith, men ogsaa til de Tolv, at Nøglerne ikke skulde tages bort fra Profeten før Herrens Komme; thi han var nu bleven prøvet og funden værdig. Som han selv sagde, havde han svømmet i dybt Vand, og imod Strømmen; han havde arbejdet imod falske Venner og saadanne af hans Omgivne, der bekendte sig at være hans Disciple, men som talede og stred imod ham. Herren sagde til ham og de Tolv, at Nøglerne, hvilke han havde givet i Begyndelsen paa Betingelse af Profetens Trofasthed, nu skulde blive hos ham og de Tolv, til Herren skulde komme. Derfor slaa eder kun til Ro med den Forsikring, at Riget, som Herren siger, er givet hans Folk. Jeg kunde læse eder mange Skriftsteder fra Pagtens Bog, der bevise, at Riget blev givet til Kirken, og at det skulde forblive og vedvare. Herren sagde: „Jeg har udsendt mine Tjenere for at beskære min Vingaard for sidste Gang. Thi se, denne er den ellevte Time." Hans Tjenere, som han havde kaldet til at arbejde i sin Vingaard, vare kaldede for den sidste Uddeling, og han sagde, at Nøglerne ikke skulde

fratages Joseph Smith, thi han var bleven lutret og prøvet og funden værdig for Herren, for Engle og for Kirken. De skulde ikke tages fra ham eller fra de Tolv „til jeg kommer", sagde Herren. Altsaa skulde Nøglerne forblive hos Kirken fra den Tid fremdeles, indtil Herren selv skulde komme og „regere i Zion og Jerusalem og for hans Ældster i Herlighed". Som yderligere Bevis for, at dette Værk var oprettet for sidste Gang, siger Herren i det 30. Vers af samme Kapitel: „Thi eder (de Tolv) og dem (det første Præsidentskab) som ere beskikkede med eder til at være eders Raadgivere og eders Ledere, er dette Præstedømmes Myndighed givet i de sidste Dage og for sidste Gang, hvilket er Tidernes Fyldes Husholdning."

Her have vi Herrens Forjættelse til sin Tjener Joseph Smith og de Tolv, som vare med ham, at Nøglerne vare givne til dem, og at de skulde beholde dem og bruge dem; og de vare givne i Præstedømmets Magt for sidste Gang, i de sidste Dage og for Tidernes Fyldes Husholdning.

Som Kirken nu skred fremad, tillagde Herren den, som jeg før bemærkede, Organisationer og Kvorummer, til Kirken blev fuldstændig oprettet. Akset kom frem i sin Skønhed og Herlighed, saaat det lille første Blad tildels var tabt af Syne. Mormonismen er, som sagt, en Vækst. Den er ikke blot det samme i Dag som i Gaar, thi den vokser ligesom Blomsten, der først skyder Blade og Knopper ud og derefter blomstrer. Det er den samme Plante, men undergaar stadig Forandring i Overensstemmelse med dens Omstændigheder og Omgivelser, og dens Trang til at udvikle sig i sin Skønhed og Herlighed. Saaledes er det ogsaa med Kirken. Ja, vi ere næppe komne saa langt frem endnu som det fulde Korn i Akset. Lad enhver læse det 107. og det 124. Kapitel i Pagtens Bog fra Begyndelse til Ende. Dersom I ikke have Bogen, da køb den; og dersom I ikke kunne købe den, da laan den og læs. I det 107. Kapitel aabenbarer Herren til Kirken sit hellige Præstedømme — to Præstedømmer, det melchisedekske og det aaroniske, hvilke i Virkelighed ere eet, delt i to Afdelinger. Han siger nemlig i 21. og 22. Vers: „Præsidenter og præsiderende Embedsmænd maa nødvendigvis udspringe fra, eller blive beskikkede af, eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskellige Embeder i disse to Præstedømmer. Af det melchisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Højpræster, valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede, og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Kvorum, der præsiderer over Kirken."

Siger Herren der, at en Mand skal udnævne sin Broder, sin Onkel eller sin Søn til at præsidere over Kirken? Nej! „Tre præsiderende Højpræster, valgte af Samfundet", opholdte og understøttede ved Kirkens Afstemning, Tro og Tillid, danne det første Præsidentskab. Dette er Maaden, hvorpaa Præsidentskabet i Jesu Kristi Kirke blev oprettet, ved

Aabenbaring og Befaling af Herren. Dette er Maaden, hvorpaa det har vedvaret fra den Tid til i Dag. Da Profeten Joseph Smith blev tagen bort, var han forbleven trofast og holdt Nøglerne til Tidernes Fyldes Husholdning, og han holder dem endnu. Hvis nogen tænker, at han haver forladt dette Folk — eller tænker, at hans Indflydelse og Kraft er borttagen fra disse Brødre, hvilke Gud har beskikket til at præsidere over os i Kirken — da er en saadan Tanke en stor Fejltagelse. Profeten Josephs Kraft og Aand er hos dette Præsidentskab. Endskønt han er gaaet bort fra os, holder han dog Nøglerne til denne sidste Uddeling, og vil holde dem, indtil Herren kommer. Men der blev andre beskikkede til at virke i hans Sted, i den Plads han indehavde her i Kødet; og han holder sit Præstedømme og Kraft og Autoritet og Nøglerne til denne Uddeling, hinsides Sløret. Han udfører et langt større Arbejde der, end han kunde her paa Jorden. Han har en større Virkekreds, mere Magt og Indflydelse nu, da Kødets Skrøbeligheder ere forbi. Han er iklædt det hellige Præstedømme, og dets Nøgler forblive hos ham. Og han er med dette Folk, thi dette Præstedømmes Kræfter ere uadskillelig forenede med dem hinsides Sløret; og sammenføjede ville de besejre enhver Magt og Indflydelse, der monne modsætte sig dem.

Da Profeten Joseph blev borttagen, og det første Præsidentskabs Kvorum saaledes var opløst, faldt Præsidiet paa de Tolv. Læs dette Kapitel, og da ville I se, at Herren gav de Tolv Autoritet til at holde Nøglerne i lige Maal med det første Prædentskab — det vil sige, naar det første Præsidentskab var opløst. De Tolv stod næst i Autoritet, og havde Myndighed til at sætte alle Kirkens Embeder i deres Orden. Dette er een af deres Pligter, som Herren, ifølge hans Ord her, har befalet. Derfor traadte de Tolv frem med Brigham Young som deres Hoved, eftersom Herren havde valgt ham ved Aabenbaring til at præsidere over de Tolv. Gud gav Hyrum Smith det Kald at holde Nøglerne til det patriarkalske Embede over hele Kirken; men han gav Joseph Smith at præsidere over hele Kirken, saavel over Hyrum som over alle de andre Medlemmer. Herren gav ham ogsaa sine Raadgivere. Han gav de Tolv og satte Brigham Young til at præsidere over dem. Herren vidste, hvad der vilde ske i Fremtiden og beskikkede det saaledes, at Brigham Young stod som Hoved over de Tolv. Og da Profeten Joseph og Profeten Hyrum, Patriarken, bleve tagne bort, kom de Tolv frem i deres Plads, som Herren havde bestemt. Nu havde Satan tolv at overvinde i Stedet for tre. Endvidere ville I finde i den samme Aabenbaring (107. Kapitel), at om endog de Tolv skulde alle blive borttagne, var der Halvfjerds, som skulde træde frem. Det bringer mig i Tanker om Irlænderens Mur, som han byggede fem Fod høj og otte Fod tyk. Da man spurgte ham om Hensigten dermed, svarede han: „Jo, ser De, dersom den skulde blæse om, saa vilde den være højere, end den var før."

Ved Oprettelsen af denne Kirke — Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — lagde Herren dens Grundvold bred, dyb og høj. Han gjorde den uomstødelig. Hvorfor? Fordi han fra Begyndelsen af havde bestemt, at den skulde vedvare og ikke overvindes; at den ikke skulde overlades til noget andet Folk; at Præstedømmets Nøgler skulde vedvare og forblive, indtil Kristus skulde komme og regere over Jorden. Saaledes har Herren ordnet Præstedømmets Orden, at naar det første Præsidentskab var opløst, skulde de Tolv præsidere, da de havde alle Rigets Nøgler, Magt og Myndighed til at ordne Kirken og organisere Kvorummer. Saaledes var det, at Præsident Young og de Tolv bestyrede Kirkens Affærer for en Tid. Der var en Majoritet af de Tolv, som stod trofast og vare rede til at gøre deres Pligt, og Herren har sagt, at en Majoritet maa danne et Kvorum, naar det ikke er muligt for dem alle at komme sammen. De ledige Pladser i de Tolvs Kvorum bleve fyldte, og da den rette Tid kom, blev Præsident Young, som var den præsiderende Højpræst, og hans to Raadgivere opholdt og understøttet ved Samfundets Afstemning, Tro og Tillid, og saaledes blev Kirkens Præsidentskab ordnet paa den Maade, som Herren havde anvist.

Saaledes er det gaaet fra den Tid til nu, mine Brødre og Søstre. Naar som helst en Plads er bleven ledig, er den bleven fyldt igen; thi der er Livskraft i Kirken — Magt til at ordne alle dens Affærer. Der er Magt til at udspy alt, hvad der er ondt i Kirken. Vi behøve ingen Hjælp udenfra, intet Raad, ingen Instrukser; alt, hvad der er nødvendigt, haves indenfor selve Kirken. Som Præsident Lyman fortalte os, er den levende, en levende Organisme, levendegjort ved den Helligaands Kraft; og det er Herrens Ord, der bliver forkyndt gennem Kirkens ledende Mænd. Saaledes have vi haft det første Præsidentskab organiseret overensstemmende med Guds Villie og Befaling fra den Tid til nu. Jeg vidner for Gud til eder, at Sandheden, som Gud har givet denne Kirke, skal vedvare og bestaa; at Præstedømmets Nøgler, givne udaf Himlen i disse sidste Dage for sidste Gang, skal ikke igen borttages fra Jorden; at ligesom det aaroniske Præstedømme skal vedvare, indtil „Levi Sønner ofre et Offer til Herren i Retfærdighed", saaledes skal ogsaa det melchisedekske Præstedømmes Nøgler forblive hos Kirken, indtil Kristus, som er den store Højpræst, skal komme og staa som vort Hoved og være vor Konge.

Jeg veed at denne Sandhed næres i Folkets Hjerte. Men vi burde ikke lade nogen af vore Venner, som ere svage i Troen, ledes paa Afveje af nogen som helst Ting, der maa komme og forføre dem til at opgive Troen. Lader os være enige. Vi have været enige her i disse Dale. Der var aldrig en bedre Følelse i Kirken, saalænge jeg har kendt den, og jeg har været en Tjener i den i ca. 55 Aar. Jeg veed, at Guds Aand er med dette Folk; og jeg har aldrig nydt den i større Maal,

end i denne Konference. Den levende Guds Aand har været til Stede og inspireret dem, som have talet, og deres Ord have vundet Genklang i Folkets Hjerte. De Hellige have glædet sig. Hvorfor? Fordi Herren er med os. Mine Brødre og Søstre, dette er hans Værk, og ikke et Menneskeværk, og han vil se til, at det sejrer. Hvor urimeligt vilde det ikke være, at Herren, efter at have oprettet sin Kirke, for at vedvare og bestaa, da skulde lade den forfalde og ligge i Dvale for en Række Aar, naar Nøglerne, som han havde givet, for at den maatte kunne bestaa, endnu holdtes af de Tolv og dem af Brødrene, som vare deres Omgivne. At tænke sig, at Herren vilde tillade Kirken at falde i Søvn og i Mørke, naar han udtrykkeligt havde sagt, at den skulde bestaa evindeligen, vilde være en Taabelighed. Men Herren har vaaget over sit Folk og sine Tjenere. Vide vi ikke, at Herren var med sin Tjener Brigham Young, da han førte de Hellige ud af Trængsel og plantede Kirken her i Bjærgenes Dale, og gjorde Forberedelse paa at opbygge et stort Folk, og det Zion Profeten Joseph forud saa? Thi han talte om det, og kaldte Mænd til at gaa og undersøge dette Lands Beskaffenhed, saa at de Hellige kunde blive et stort Folk ude iblandt Klippebjærgene, at Zion maatte blomstre paa Højene.

Kirken vokser endnu. Akset vokser til endnu, og det fulde Korn vil ses, naar Kristus kommer. Vi have alle de nødvendige Nøgler og Magter her i Kirken. Dens Organisation er fuldstændig med et Præsidentskab, med Apostler, Halfjerds, Højpræster, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, tilligemed de medvirkende Foreninger, Herren har inspireret sine Tjenere til at oprette, saavel for Søstrene som for Brødrene, paa det at Kvinderne saavel som Mændene kunde have Lejlighed til at deltage i Forfremmelsen af dette store Sidste-Dages Værk. Det er smukt, det er herligt, det er fuldkomment; thi det er kommet fra den Almægtige. Vi ere ufuldkomne og skrøbelige; vi gøre ikke altid alt, hvad vi kunne for at opfylde det, som Gud har paalagt os. Men vi ville nu prøve derpaa — ville vi ikke — at opfylde vor Pligt? Lader hver Mand lære sin Pligt at kende ifølge det Præstedømme, der er ham meddelt. Lader enhver Kvinde lære sine Pligter ifølge Kirkens Organisation. Lader os alle opfylde vore Pligter som Medlemmer af Kirken, mødes ofte sammen, deltage i Sakramentet, erindre vore Bønner, lære vore Børn Evangeliets Principper, og grundlægge i deres Hjerter den Tro, der har givet os saa megen Glæde, Ro og Tilfredshed; og Herrens Værk vil rulle fremad og vil sejre. Sandheden skal bringes til enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk; de oprigtige af Hjerte skulle glædes blandt Nationerne; de fattige iblandt Menneskene skulle glæde sig over den Hellige i Israel; Herren vil beskæmme Bespotteren og Forhaaneren; Verdens Visdom skal tilintetgøres, og den kloges Kundskab skal skjules; men de ærlige og oprigtige af Hjerte skulle fryde sig i

Herren; Sandheden skal sejre, Guds Rige komme og hans Villie ske paa Jorden, som den sker i Himlen, naar de ydmyge arve Jorden, og de ugudelige ere for evigt afskaarne. Gud hjælpe os til at staa trofaste i Jesu Kristi Navn, Amen.

Foraarskonferencen i Bergen.

Lørdag Aften, den 21de April Kl. $8^1/_2$ aabnedes det første Møde af de Sidste-Dages Helliges Konference i deres Lokale i Kong Oscarsgade 5. Der var 16 Missionærer fra Zion til Stede, blandt hvilke var Missionspræsident J. M. Christensen og Missionssekretær G. M. Jørgensen. Efter Sang og Bøn gjorde Konferencens Præsident nogle indledende Bemærkninger og bød de forsamlede velkommen. Rapporter om Tilstanden i Grenene aflagdes som følger; Ældste Ole J. Larsen om Stavanger Gren, Ældste Julius Nielsen om Aalesund, Nephi Rasmussen om Haugesund, Hyrum Larsen om Egersund Gren og Hyrum C. Christensen over Bergens Gren. Tilstanden vistes at være meget tilfredsstillende. Præsident A. M. Nielsen gav en samlet Rapport, der viste, at der var Liv og Fremadskriden i Bergens Konference. Præsident J. M. Christensen og Sekretær G. M. Jørgensen talede opmuntrende til Forsamlingen, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen den 22de Kl. 11 holdtes Søndagsskolens Konference. Efter Sang, Bøn og indledende Bemærkninger af Præsident A. M. Nielsen aflagdes Rapporter fra de forskellige Søndagsskoler, og af den samlede Rapport fremgik, at 159 Elever vare indskrevne, og 72 Møder afholdte af Skolerne. Et godt Program, der bestod af Deklamationer, Oplæsninger o. s. v. blev meget godt gennemført af Eleverne af Bergens Søndagsskole, under Ledelse af Forst. Emil Christoffersen, og reflekterede Flid og Nidkærhed for Arbejdet, saavel fra Elevernes som fra Lærers og Lærerinders Side. Præsident J. M. Christensen opmuntrede Skolen til fortsat Stræben og Sekretær G. M. Jørgensen bifaldt, hvad der var sagt, o. s. v. hvorefter Præsident A. M. Nielsen gjorde nogle Bemærkninger og takkede alle, som havde deltaget i Arbejdet. Sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 4 Søndag Eftermiddag begyndende med Sang og Bøn. De forsamlede lyttede med Opmærksomhed til Taler af følgende Ældster: Nicolaj Andersen, John A. Olsen, Hyrum Larsen og G. M. Jørgensen. Præsident J. M. Christensen var paa Grund af en stærk Forkølelse ikke i Stand til at tale meget, men nedbad Herrens Velsignelse over alle oprigtige, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. $8^1/_2$ fortsattes Konferencen i Haandværkssvendenes Forenings Lokale. Den rummelige Sal var vel fyldt af Sødskende og Venner. Mødet aabnedes som sædvanligt med Sang og Bøn. Præsident

J. M. Christensen var endnu ikke i Stand til at tale til Forsamlingen, hvorfor Tiden afbenyttedes af Ældsterne Ole J. Larsen, Præsident A. M. Nielsen og G. M. Jørgensen. Talerne gav Beviser for Evangeliets Gengivelse, Nødvendighed for guddommelig Fuldmagt, Joseph Smiths guddommelige Mission, o. s. v. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandagen den 23de holdtes to Præstedømmemøder, hvor Missionærerne forklarede Tilstanden i de forskellige Grene og udtalte deres Tilfredshed med deres Beskikkelser og Virksomhed, samt deres Villighed til at fortsætte Arbejdet. Mange gode Instrukser bleve givne af Præsident J. M. Christensen, Sekretær G. M. Jørgensen og Præsident A. M. Nielsen. Af den samlede Rapport vistes, at der siden sidste Konference var omsat 14,931 Skrifter og 1695 Bøger, 6246 Fremmedes Hjem besøgte, 1850 evangeliske Samtaler holdt, og 280 Møder. Der var 12 døbt, 4 ordineret, 4 Børn velsignet, 5 emigreret. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Aften Kl. 8½ fortsattes Konferencen i Lokalet i Kong Oscarsgade 5. Efter Sang og Bøn blev Kirkens og Missionens, som ogsaa Konferencens Autoriteter og Funktionærer paa sædvanlig Maade foreslaaet til Opholdelse af Menigheden, og alle Forslag enstemmigt vedtagne. Missionærerne beskikkedes til at virke i Grenene som følger: A. M. Nielsen som Konferencens Præsident, Joseph E. Kjær som Sekretær, Hyrum C. Christensen Forst. over Bergens Gren og John A. Olsen og Emil Christoffersen Medhjælpere, Adr.: Kong Oscarsgade 5; i Aalesund Gren, Nephi H. Rasmussen Forst. og Jens L. Sørensen, Adr.: Sigfried Hoels Hus, Stenvaagsvejen; i Stavanger Gren, Ole J. Larsen, Forstander og Olaf F. Olsen, Adr.: Nygade 15; i Haugesund Gren, Julius Nielsen, Forst. og Nicolai Andersen, Adr.: Torvegade 9; i Egersund Gren, Nephi H. Nielsen, Forst. og Willard N. Petersen; i Hardanger Dist. Hyrum Larsen, Forst. og Franklin Mortensen. Tiden afbenyttedes dernæst til Udtalelser af Ældsterne Jens L. Sørensen, Joseph E. Kjær, Julius Nielsen, Nephi H. Nielsen, Franklin Mortensen og Emil Christoffersen. Præsident J. M. Christensen talede, belærende de forsamlede om deres Pligter og de lovede Velsignelser til de trofaste. Præsident A. M. Nielsen takkede Missionærerne for deres Arbejde og de besøgende for deres gode Raad og Instrukser, og Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Ungdomsforeningen holdt Tirsdag Aften deres sædvanlige Konferencemøde, hvor et godt Program bestaaende af Sang og Musik, Deklamationer, Oplæsning og Taler blev gennemført, og Præsident J. M. Christensen gjorde approberende Bemærkninger og opmuntrede til fortsat Virken.

Onsdag Aften den 25de holdtes en behagelig Sammenkomst af de Hellige og deres Venner, hvor et godt Program gennemførtes, og Spøg og Munterhed herskede, medens Selskabet trakteredes til Chokolade og Kager af Ungdomsforeningen. Joseph E. Kjær, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 1. Juni 1906

En Faders Bøn for sin Søn, som er paa Mission.

(Fra Improvement Era.)

I et Brev til sin Søn i Missionsmarken skriver en Fader blandt andet følgende:

„Dine Fortællinger om at gaa fra Hus til Hus og byde Folk Skrifter, og om at prædike paa Gaderne, synes mig ganske naturlige, eftersom jeg saa mange Gange selv har gjort det samme. Jeg har aldrig følt mig meget kry eller overmodig over den Slags Arbejde, men mest gjort det, fordi jeg ansaa det som en Pligt, og naar jeg følte mig tilskyndet dertil formedelst den Helligaands Indflydelse, der næsten altid hvilede paa mig. Ofte syntes jeg ligesom at ryste i Knæerne af Ængstelse, naar jeg skulde begynde med at prædike paa Gaden, men naar jeg først fik vel begyndt, forsvandt al Frygt, og jeg følte mig stærk i Herren. Jeg veed du vil gøre din Pligt, saa godt du formaar og ifølge Guds Aands Tilskyndelse i dig; og jeg vil kun sige til dig, lad Visdom ledsage din Iver, og gør dine Beslutninger med Fasthed, og da vil Gud, vor naadige Fader, rigeligen velsigne, bevare og belønne dig.

Vore Hjerter svulme med Velsignelser for dig og for alle dine Medarbejdere for Herrens Sag, og vi opholde dig altid i vore inderlige Bønner til Herren, naar vi paakalde ham: „O Gud, vor Fader, velsign, trøst, understøt og dygtiggør min Søn og alle dine Tjenere paa deres Missioner. Naar Døre lukkes imod dem, giv dem Trøst, Tilgivelse og Overbærenhed i Hjertet. Naar de forhaanes og bespottes af de overmodige, styrk du dem ved din store Kærlighed; naar de blive grumme mishandlede og forfulgte, vær du dem nær og skærm dem ved din Almagt. Lad dine Tjenere føle, at du er deres Gud, og lad dem kende, at du er nær. Indgyd i dem aandelig Livskraft og den fuldkomne Kærlighed, der bortjager al Frygt; og maa al deres legemlige Trang blive afhjulpen. Hjælp dem til at erholde al nødvendig og nyttig Kundskab, og styrk deres Hukommelse til at beholde dine Sandheder, rede til dit Værks Forsvar. Maa de være ydmyge for dig, og taalmodige som din enbaarne Søn. Hjælp dem til at forlade sig paa dig, paa dit Ord og dine herlige Forjættelser; og maa Visdom og Dømmekraft, Forsigtighed og Aandsnærværelse, Klogskab og Godmodighed, Hæder og Værdighed, Sandhed og Renhed karakterisere deres Tjeneste, og iklæd du dem som med en hellig Dragt! O Gud! Velsign i rigeligt Maal dine unge Tje-

nere med enhver nyttig Naadegave og hellig Tanke, og med Evne til at blive dine Sønner i Aand og Kraft!"

Og medens vi saaledes bede for dig, er jeg forvisset om, at hvis du vil handle med god Dømmekraft og Visdom og være paa Vagt, saa vidt som muligt, mod listige Mænd og forføreriske Kvinder, og mod Verdens mange Ugudeligheder, alt vil gaa dig vel, og Gud vil udfri dig fra enhver Sorg og Bekymring og hjælpe dig med at frembære hans Budskab til Menneskene og ære hans Navn; og han vil føre dig lykkelig tilbage til Hjemmet.

Ovenstaaende udtrykker ikke alene een Faders Tanker og Bøn til Herren, men mangen Faders, Moders, Søsters og Broders daglige Bønner, som de opsende til ham, hvem de anerkende som almægtig, og som de have lært at forlade sig paa og trøstes ved.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Niels Evensen, som i de sidst forløbne 18 Maaneder har præsideret over Trondhjem Konference og udført et godt Arbejde for Værkets Fremme, løstes fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til sine kære, som bo i Mancos, Colorado. Ældste Nicolaj Jørgensen, som ogsaa med Flid har virket i Trondhjems Konference, løstes derfra med Tilladelse at rejse hjem til Hyrum, Utah. Begge sejlede med Dampskibet „Arabic" fra Liverpool den 25. Maj. Ældste William L. Larsen, som ankom til København den 9de Maj, løstes ogsaa fra Missionsværket paa Grund af daarlig Helbred og vendte tilbage til sit Hjem i Newton, Utah med samme Damper. Vi ønske Brødrene en behagelig Rejse og glædelig Hjemkomst til Familie, Slægt og Venner.

Ældste Ephraim Petersen beskikkedes til at præsidere over Trondhjem Konference efter Præsident Evensens Afrejse.

Ankomst og Beskikkelse. Den 23de Maj ankom 13 Ældster fra Zion for at virke som Missionærer i Skandinavien. Alle befandt sig godt efter en meget behagelig Rejse. Deres Beskikkelser ere som følger: Søren Rasmussen og Joseph Mickelsen fra Draper og Nicolai C. Miller, alle til Kristiania Konference. Christian Andersen fra Green River, Utah, og Hans F. Jensen fra Idaho Falls, Idaho, til Københavns Konf. Rasmus Rasmussen fra Draper, Utah og Peter M. Frandsen fra Iona, Idaho, til Aarhus Konf. Newman Beck fra Centerfield og Hans Peter Jensen fra Mapleton, Utah, til Aalborg Konf. Hans Sørensen fra Independence, Idaho, til Bergen Konf. Charles O. Hansen fra Centerfield, Andrew L. Andersen fra Huntington, Utah, og Peter Petersen fra Bench, Idaho, alle til Trondhjems Konference.

Jacob L. Hartvigsen fra Downey, Idaho, som ankom hertil den

9de Maj beskikkedes til Trondhjems Konf. medens Ældste Elias Monson fra Salt Lake City, som ogsaa ankom hertil den 9de fortsatte Rejsen til Sverrig for at virke der, efter Beskikkelse fra Præsident H. J. Grant.

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Konferensen begyndte Lørdag Aften den 28de April Kl. 8 i Arbejderforeningens Lokale, Gamle Kongevej 6. Der var 22 Missionærer til Stede, iblandt hvilke saas Præsident J. M. Christensen og Sekretær G. M. Jørgensen fra København. Som altid er Skik i de Helliges Møder, aabnedes disse med Sang og Bøn og sluttedes paa samme Vis. Konf. Præsident Niels Evensen gjorde indledende Bemærkninger. Rapporter fra de forskellige Grene i Konferencen aflagdes af Forstanderne: James C. Jensen, Røraas Gren; Lars L. Olsen, Christianssunds Gren; John Ericsen, Mossjøen Gren; Niels W. Knudsen, Bodø Gren; Samuel Petersen, Harstad Gren; Nicolaj Jørgensen, Narvik Gren; Ephraim Petersen, Tromsø Gren; og Niels Evensen, Trondhjem Gren. Præsident Evensen gav den samlede Rapport om Konferencen. Skønt der har været en Del Modstand, var Tilstanden dog god og viste Fremgang. Præsident J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes.

Søndag Morgen afholdt S.-Skolen sin Konference, hvor Rapporter aflagdes fra alle S.-Skolerne i Konferencen, hvorefter et godt Program gennemførtes af Trondhjems S.-Skole, der viste, at et godt og rosværdigt Arbejde var bleven udført. Ældste G. M. Jørgensen og Præsident J. M. Christensen talede opmuntrende til Skolen, hvorefter Mødet hævedes.

Kl. 4 Eftermiddag holdtes Konferencens 2det Møde, hvor Taler holdtes af Ældsterne Nicolaj Jørgensen, G. M. Jørgensen og L. L. Olsen, der omhandlede Evangeliets Principper og Nødvendigheden af Lydighed dertil, for at kunne opnaa Frelse.

Kl. 8 Aften fortsattes Konferencn i Haandværkerforeningens Sal. Præsident Niels Evensen omhandlede Evangeliets Gengivelse og dets første Principper; han beviste, at Guds Folk gør Fremgang i alt godt. Til Afveksling blev en Korsang afsungen. Præsident J. M. Christensen talede til Forsamlingen modbevisende den i Verden almindelig herskende Fejltagelse, at de Hellige er et uvidende Folk. Tværtimod overgaa de alle andre Samfund i Kundskab og Dyd. Søster Anna C. Widtsoe omtalte den Anerkendelse og de Fortrin Kvinderne i Utah nyde fremfor det kvindelige Køn i de fleste andre civilicerede Dele af Verden, og

følte sig glad og tilfreds over at have sit Hjem der. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag den 30te April holdtes 2 Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgav deres Rapporter om Missionens Tilstand og det Arbejde, der var bleven udført, hvilket var tilfredsstillende. Der blev givet gode Raad og Instrukser til Missionærerne, og det vistes, at der var omsat 8,874 Skrifter og 2,280 Bøger, 7,175 Fremmedes Hjem besøgte, 2,620 evangeliske Samtaler og 345 Møder afholdt. Der var 14 døbt, og 2 Børn velsignet. 4 emigreret og 1 bortflyttet.

Konferencen fortsattes Mandag Aften Kl. 8½. Efter Sang og Bøn blev Kirkens og Missionens Autoriteter opholdt ved Afstemning af Medlemmerne. Alle Forslag vedtoges enstemmig. Missionærerne beskikkedes til at virke i Grenene som følger: Ephraim Petersen, Konf. Præsident, og Forst. for Trondhjems Gren, og Lars L. Olsen, Medhjælper, Adr.: Vesselsgade 7; i Røraas Gren Martinus Nielsen, Forst. og Samuel Petersen; i Christiansunds Gren James C. Jensen, Forst. og John Israelsen; i Mosjøen Gren Cyrus Jensen, Forst. og Alfred Hansen; i Fauske Distrikt, Fritz M. Jensen, Forst. og Lewis Hemmingsen; i Narvick Gren, Niels W. Knudsen, Forst. og Lawrence C. Wall; i Svaalvej Dist. John Ericksen, Forst. og O. H. Petersen; i Hammerfest Dist. W. R. Smith, Forst. og Niels Jensen. Søstrene Anna C. Widtsoe og Petroline Gaarden tillodes at virke iblandt deres Slægtninge. Ældsterne Ephraim Petersen og W. R. Smith afbenyttede en Del af Tiden med at fremstille Evangeliets Principper, hvorefter Præsident J. M. Christensen opmuntrede Ældsterne til fortsat Flid og Iver i deres Arbejde for Herren. Sangkoret takkedes for dets Deltagelse gennem Konferencen under Ledelse af Karl Jacobsen.

Tirsdag Aften holdt Ungdomsforeningen sit Konferencemøde, hvor et godt Program gennemførtes til alles Tilfredshed, og Bemærkninger gjordes af Ældste G. M. Jørgensen og Præsident Niels Evensen.

Onsdag Aften gav den kvindelige Hjælpeforening en Fest for Missionærerne, hvori ogsaa mange Søskende og Venner deltog og havde en god Tid tilsammen. Lars L. Olsen, Skriver.

Al Visdom kommer fra Herren og er hos ham evindelig.

Hvo kan udtælle Havets Sand og Regnens Draaber og Verdens Dage?

Guds Ord er Visdoms Kilde i de højeste Steder, og dens Veje ere evige Bud (Love). (Sirak.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 151.)

De tidligste Kristne gjorde Omsorg for saadanne iblandt dem, som stod i Trang for Hjælp. De rige gav til de fattige. Syv Diakoner blev bestikket til at tage Vare paa Pengene, og i Særdeleshed med Hensyn til et Fond for Enkernes Underhold. Den ledende blandt disse var Stephanus. Det siges om ham, at han var smuk. Men bedre end dette, han var lærd og veltalende. Allerbedst, han var en gudhengiven Mand, „fuld af Troen og den Helligaand". Formedelst disse Begavelser gjorde han ved Guds Hjælp store Undergerninger og Mirakler blandt Folket. Dag for Dag gik han fra den ene Synagoge til den anden, forkyndende Messias, den korsfæstede men opstandne Frelser. Han erklærede, at Frelsen maatte komme ved Omvendelse og Tro paa ham, og ikke paa den Maade, vi have set Saul og de andre Farisæere søge Frelse.

Et af de Steder, hvor Stephanus ofte prædikede, var Synagogen for dem fra Kilesien, hvor Folk fra det Land plejede at holde deres Gudstjeneste. Det fortælles, at der opstode nogle af de Skriftkloge og diskuterede med Stephanus, og Hovedspørgsmaalene vare disse tre: Var Jesus den lovede Messias? Hvorfor døde han? Opstod han fra de Døde: Efterdi Saul var fra Tarsos, tilbad han med sine Landsmænd i Synagogen for Kilesierne; og da han muligvis var den lærdeste af Rabbinerne der, var han uden Tvivl den, der mest diskuterede med Stephanus. Men de kunde ikke modstaa den Visdom og den Aand, hvormed Stephanus talede, hans hellige Nidkærhed for Kristus forbitrede desmere deres Vrede imod ham. De besluttede, at hans Røst ikke længer skulde høres i den Synagoge eller i nogen anden; den skulde bringes til Tavshed, endog ved Død. Han blev slæbt frem for Fødernes Sandhedrin, deres højeste Raad, hvor falske Vidner anklagede ham, sigende: „Vi have hørt ham tale bespotteligen mod Moses og mod Gud." Slige Vidner beskyldte Jesus for det samme, da han uforskyldt blev ført frem for Pilatus.

Stephanus stod roligt og saa paa sine Fjenders Raseri. Hans Udseende var helt anderledes end deres. For alle, som sad i dette Raad og saa stivt paa ham, syntes hans Ansigt, som det kunde være en Engels. Han beskyldte dem — dog ikke i Vrede, men i Sandhed, og derfor desmere skrækkelig — for at have myrdet deres Messias. Dette forbitrede dem endnu mere. At høre disse Beskyldninger skar dem i deres Hjerter, og de skar Tænder ad ham, mere som vilde Dyr end som Mænd. Men den hellige Mand vendte sine Øjne bort fra dem. Fyldt af den Helligaand løftede han sine Øjne op mod Himlen og saa Guds Herlighed, og Jesus staaende ved Guds højre Haand. Vedblivende i denne Stilling, tilsyneladende uden at agte paa deres ondskabsfulde og rasende Ytringer, raabte han

henrykt i Aanden: „Se, jeg skuer Himlen aaben, og Guds Søn staaende ved Guds højre Haand.

Efter en Fraværelse paa flere Aar fra Jerusalem vendte Saul tilbage kort efter Kristi Død. Vi kunne tænke os ham til Stede i det jødiske Raad, om end ikke som Medlem deraf, og derfor ikke berettiget til at stemme imod Stephanus. Men medens de raabte med høj Røst og lukkede Øren, og alle som een løb imod ham og stødte ham ud af Staden, Saul samtykkede til hans Død.

Det var en blandet Skare, der fulgte med Stephanus, da han blev dreven ud fra Raadhuset til det Sted, der blev helliget ved deres ugudelige Handling. Der var Præster og Skriftkloge, som ved deres Raab og Optrin opæggede Pøbelens Forbitrelse efter Ønske. Bagefter denne Pøbelhob fulgte nogle af de kristne Disciple, tro til deres Leder, ligesom dem, der fulgte Frelseren hen til Korset. Gennem Jerusalems østlige Port, der endnu den Dag i Dag kaldes Stephens Port, kom de ud i Jehosaphats Dal. Mon ikke Stephanus her kastede sit Blik ind over Oliebjærget Skraaning og hen til Gehtsemane Have, og i Hukommelse af Frelserens Lidelser sagde: „Fader, din Villie ske!" Der siges om Frelseren, at der i hans Ængstelse „kom en Engel og trøstede ham". Mon ikke ogsaa Stephanus der fik Trøst og Styrke af ham, som er større end en Engel, og for hvem han havde været et trofast Vidne, og som kun en Time forud stod for ham i et herligt Syn?

De stenede Stephanus. Saaledes lyder den korte og simple Beretning vi have, og dermed overlades vi til vor Indbildningskraft for nærmere Underretning om Enkelthederne af hans Lidelser. De, der udførte denne grusomme Voldsgerning, vare bestemte paa at faa ham af Dage. Derfor lagde de deres ydre Klæder tilside, saa at deres Arme kunde des bedre kaste Sten paa ham. De havde været falske Vidner imod ham i det jødiske Raad og kunde nu koldblodig udføre deres morderiske Beslutning. Morderne lagde deres Klæder ved Fødderne af en ung Mand, som hed Saul. Kunde de ikke stole paa Pøbelen, som fulgte dem? Vare de bange for Tyveri, medens de begik Mord?

Dog var der een, de kunde stole paa for at tage Vare paa deres Klæder. Dette er vort første klare Blik paa Saul. I at følge ham til dette Punkt, have vi maattet drage vore Beslutninger fra, hvad vi vidste om Tiden, paa hvilken han levede, og Stederne, hvor han opholdt sig, samt paa hvad det senere er sagt om ham. Som han stod ved den Bunke Klæder, han passede paa, og især medens han saa Martyren stenes tildøde ikke langt borte, undres vi om, hvad han tænkte, og om hans Hjerte rørtes. Havde han ingen Medfølelse? Om ikke, saa var han end mere tilfreds med, hvad han og de andre gjorde, for at tilintetgøre, som han tænkte sig, den forhadte Nazaræers Religion.

Stephanus bad to korte Bønner. Den første var for hans eget Ved-

kommende. Det er muligt, han havde hørt Kristi sidste Ord paa Korset: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand." Og nu raaber Stephanus med samme Tillid til Herren: „Herre Jesus, annam min Aand." Han erindrede Frelserens Lidelser paa Korset, medens han selv led Smerte af Steningen. Han erindrede den Bøn, der trods Voldsmændenes Raaben tydelig hørtes: „Fader, tilgiv dem", og i den samme Kristi Aand opsendte Stephanus sin Bøn for sine Mordere: „Herre, tilregn dem ikke denne Synd." Med denne Bøn fra hans Læber sov han ind.

Saul kunde aldrig glemme denne Scene, det Blik, de Ord, den Aand, det Syn, den Fred, Rolighed, Kærlighed, Bøn og Tilgivelse, han havde set i den, han havde været med at myrde. Næsten paa samme Sted, hvor Stephanus saa Jesus i et Syn, havde han selv i Templet ogsaa et Syn, hvor han med Sorg og Skam bekendte: „Der Stephanis, dit Vidnes Blod blev udøst, stod jeg og selv hos og havde Behag i hans Mord, og forvarede deres Klæder, som ihjelsloge ham."

Da Johannes den Døber var bleven halshugget, tog hans Disciple Legemet og begravede det, og derpaa gik de hen og „fortalte Jesus", hvad der var sket. Ved ingen anden kunde Stephanus' Disciple søge Trøst, da „gudfrygtige Mænd udbare Stephanus og holdt en stor Begrædelse over ham." Medens de saaledes fandt Trøst ved dette Navn, var et andet en Rædsel i hvert kristent Hjem i Jerusalem; og dette Navn var „Saul", Forfølgeren.

(Fortsættes.)

Patriark Liljenquist død.

»Deseret News« under Dato af 7. Maj meddeler, at Patriark Ole N. Liljenquists Begravelse fandt Sted den 29. April fra Stavsbygningen, der allerede længe før den bestemte Tid var fyldt med hans Venner, der ved denne sidste Lejlighed ønskede at vise deres Respekt for denne store og ædle Mand. Blandt Talerne ved denne Lejlighed var Præsident A. H. Lund, og alle udtalte deres Højagtelse for den Hensovede, der altid havde virket med stor Iver og Nidkærhed for Rigets Interesser, baade i Adspredelsen og i Zion, og som havde værdigen beklædt mange ansvarsfulde Embeder i Kirken i de sidst forløbne 50 Aar.

Han var født den 23. September 1825 i Ignaberga, Malmhus Lehn i Sverrig, døbt den 4. September 1852; han emigrerede med sin Familie i 1857, efter at have præsideret over Københavns Konference i circa 4 Aar, Han har siden udført 2 Missioner til Skandinavien; i den sidste præsiderede han over den skandinaviske Mission, og da han døde, holdt han det høje Embede som en Patriark. Han efterlader en stor Familie, idet han har ni Børn levende, 35 Børnebørn og 8 Børnebørns Børn.

Hjertets Tanker.

(Af Annie D. Stevens i Young Womens Journal.)

Om du nærer ondt i Sinde —
Driv det ud!
Klem det ej i Hjertet inde —
Set af Gud!
I dit Indre lad ej gære
Hvad, der vil din Sjæl besnære
Og din Sindsro helt fortære —
Driv det ud!

Føler du en ædel Tanke —
Ej den gem!
Plej den som en yndig Ranke —
Bring den frem!
Kan den andres Byrde lette
Eller Sjælens Hunger mætte —
Kan en Sejerskrands den flette,
Ej den gem!

Om af Sorg dit Sind betynges,
Ej forsag!
Haan og Spot omkring dig slynges —
Vent en Dag!
Selv om Trøst du ej kan finde —
Haabet synes at forsvinde —
Mismod tungt dit Hjerte binde —
Ej forsag!

Men om Haabet i dig gløder,
Send det ud,
At det andres Liv forsøder —
Med sit Bud!
Det kan andres Mod oplive —
Kraft og Styrke dem indgive —
Til Velsignelse dem blive —
Send det ud!

Om der Tvivl er i dit Hjerte —
Stille vær!
Ej forvold din Broder Smerte
Med din Færd.
Søg ej andres Mod at ryste,
Deraf ingen godt kan høste;
Kan du ej din Broder trøste,
Stille vær!

Om din Tro dit Hjerte fryder —
Alt er vel!
Om den Liv og Lyst indgyder
I din Sjæl —
Sig os alle, hvad dig glæder,
Hvad kan bryde Vemods Kæder,
At lyksalig da man kvæder:
Alt er vel!

Da vil komme Fredens Rige
Til enhver;
Synd og Sorg og Nød maa vige,
Naar det sker.
Lad da Hjertet sig udtømme
Og med Glædesord udstrømme
At de lindre maa det ømme
Hos enhver.

Kor: Bring et Trøstens Ord til hver,
Som Sorgen trykker ned;
Tænd et Lys i Hjertet der,
Som giver Sjælen Liv og Fred.

(Oversat fra Engelsk af F. C.)

(Kan med tilføjede Kor synges paa Melodien: »Weary not.«)

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).